

SMALL BLUES TRAP

http://www.wildthing.gr/_recordpage.php?RID=378&fb=1#start

Αυτός ο πολύ ενδιαφέρων δίσκος που άκουσα με μεγάλη προσοχή, τέταρτος κατά σειρά από τους αθόρυθους και παραγωγικούς Λοκρούς **Small Blues Trap**, με έβαλε πάλι σε σκέψεις για το «κλασικό» πρόβλημα που υπάρχει με τις δουλειές από πάρα πολλές ελληνικές μπάντες. Εξηγούμαι. Έχουμε (κι εδώ) μια μπάντα από ώριμους, δυνατούς παίκτες που κατέχουν πολύ καλά το «αντικείμενό» τους – εν προκειμένω τα μπλουζ – το έχουν κάνει δικό τους, έχουν χαρακτήρα σα σχήμα, ξεκάθαρο μουσικό στίγμα και θα έλεγε κανείς ότι δεν χάνουν νότα, αντίθετα όλα τα πετραδάκια του οικοδομήματος που χτίζουν έχουν νόημα, ουσία, αισθητική και δεν πετάς τίποτα. Κιθάρες – ακουστικές και ηλεκτρικές, slide, ρυθμικές και lead – μπάσο, κρουστά, πληκτρα όλα άψογα και με γούστο, ό,τι θέλει να ακούσει ένας ενθουσιώδης με τα μπλουζ τύπος (σσ. σαν εμένα). Σε ορισμένα δε σημεία, λ.χ. στο “The Black Crow King”, πραγματικά σε εντυπωσιάζουν και λες «οι τύποι είναι μουσικάρες και ξέρουν να γράφουν κομμάτια». Ως εδώ όλα είναι λαμπρά (για πέντε αστέρια... λαμπρά). Όμως...

Όμως όταν πάμε στο καυτό θέμα των φωνητικών, η σούπα δυστυχώς χαλάει. Όχι γιατί δεν υπάρχουν φωνές. Για τη συμμετέχουσα **Γεωργία Συλλαίου** τι να πει κανείς; Τέτοια φωνάρα, με φοβερό ηχόχρωμα και δύναμη, φανερά εκπαιδευμένη και μουσικά καταρτιμένη, μπορεί να κάνει εκπληκτικά πράγματα, από τη jazz μέχρι την όπερα! Αλλά και το μπλουζ γρύλισμα à-la **Tom Waits** του αρπίστα / slide κιθαρίστα / πληκτρά / τραγουδιστή **Παύλου Καραπιπέρη** είναι αρκετά αποτελεσματικό. Ακόμα και το χρώμα της φωνής του κιθαρίστα **Παναγιώτη Δάρα** (που λέει δύο κομμάτια εδώ) μου κάθησε καλά, ως πιο straight blues rock ηχόχρωμα. Οι φωνές δεν είναι το πρόβλημα. Ούτε οι στίχοι, αν και γεμάτοι μπλουζ κλισέ – κάτι που πρέπει να παρατηρήσω ότι είναι περίπου αναπόφευκτο σε τέτοιου είδους μουσικές. Αυτό που δεν μου κάθεται είναι η εκφορά της αγγλικής γλώσσας, γιατί νομίζω ότι η κάθε γλώσσα κουβαλάει το ρυθμό της και εμείς στην Ελλάδα δεν έχουμε γενικά ταλέντο εις την βρυθονικήν. Όταν μάλιστα δεν ξελαρυγγιαζόμαστε σε πανκ ασκήσεις βίας, αυτό φαίνεται ιδιαίτερα. Προσωπικά, μετά από πολλά χρόνια αμφιταλαντεύσεων πάνω στο θέμα κατάληξα ότι υπάρχουν δύο λύσεις. Η πρώτη είναι προφανής: αν θες σώνει και καλά να είσαι αγγλόφωνη μπάντα, κοιτάς και έξω από την παρέα σου, τους ανθρώπους που γουστάρεις και ξέρεις καλά, ξεβολεύεσαι κάπως και βρίσκεις έναν ‘native speaker’ (ή περίπου) με καλή φωνή και στη συνέχεια ψάχνεις για έναν καλό μηχανισμό promotion, γιατί αν παίζεις τόσο καλά όσο οι Small Blues Trap, πολλοί ξένοι συνάδελφοι απλά θα φάνε το χρώμα σου. Η δεύτερη είναι ακόμη πιο προφανής: δοκιμάζεις τη γλώσσα σου. Μπορείς να αξιοποιήσεις τη φωνή σου πολύ καλύτερα, γράφεις στίχους με άνεση και εκφράζεσαι με

ακρίβεια κι επίσης έχει αποδειχθεί περίτρανα ότι η ελληνική γλώσσα πάει μια χαρά στο ροκ (και ακόμη και στα μπλουζ) ήδη από τα 60s, από πολλούς που δεν έβαλαν εξ αιτίας αυτής της επιλογής καθόλου νερό στον μουσικό οίνο τους. Όλα αυτά τα σχόλια γίνονται μόνο και μόνο, γιατί ακούγοντας τέτοιες δουλειές δεν μπορείς παρά να αισθανθείς ότι είναι κρίμα να παραμένουν απαρατήρητες. Όταν υπάρχει ταλέντο, πρέπει να αξιοποιείται με όποιο μέσο και όποιο κόστος.

Laertis

